

Povídka:

Z deníčku Artarixy-

Domov. Jedno slovo, ve kterém se toho skrývá tak moc. Já, stejně jako všichni gnómové, nemám domov. Měla jsem ho, ale to už tak není. Tehdy jsem byla ještě malá holčička. Bylo mi 9 let a vracela jsem se ze školy. Ten den jsem přišla domů a zjistila, že něco není v pořádku. Všude byl hrozný zmatek a maminka seděla v koutě a brečela. Když jsem k ní přišla, podívala se na mě a začala brečet ještě víc. Zeptala jsem se: „Co se děje maminko?“. Odpověděla mi: „Kéž by ses neptala. Nějací orkové, nebo jak se ty odporné stvůry jmenují, zaútočili na město. Nikdo nevěděl, odkud se vzali, ale byli všude.“ To by nebylo tak strašné, invazi nějakých skřetů určitě přežijeme. Ale pak mi maminka řekla další zprávu. Tatínka povolali do boje a on... zmizel. Nikde nebylo tělo, nikdo nevěděl, kde je. Nikdo. V tu chvíli jsem začala orky nenávidět. Ale věděla jsem, že proti nim nic nezmůžu, tak jsem v sobě jen potlačovala vztek a touhu po pomstě svého tatínka. Byli jsme všichni - já, maminka i bráška - posláni pryč z Gnomereganu. Dostali jsme se do mnoha měst, ale nakonec jsme stejně jako mnoho dalších gnómů skončili v pevnosti Ironforge. Tady jsem začala pracovat, na učení se nebyl čas. Ale občas jsem něco pochytila od svého pána, učitele kouzelníků – myslím, že tomu tehdy říkal magie vody a elementů. Jednou jsem se ho zeptala, jestli by mě něco nenaučil. „A ty bys chtěla?“ zeptal se. Já řekla, že ano, a tak, když jsem zrovna nemusela něco dělat, jsem se učila. Řekl, že nejdříve bych si měla osvojit základy normální magie, z níž magie elementů prý vycházejí. Učil mě základy magie vody, učil mě, jak voda vzniká, učil mě, jak můžu ovlivňovat, co voda udělá, a učil mě, jak utopit nepřítele, co nejvíc nepřátel. Orků.

Po několika letech studia jsme přešli k magii světla a já jsem se naučila to, co jsem již uměla s vodou – teď ale se světlem. Můj pán občas chodil ven pro různé věci a bral mě s sebou. Cestou jsem třeba musela ulovit králíka kouzlem. Takto jsem se cvičila, až jsem svými schopnostmi vládla více než dobře.

A pak to přišlo - moje první setkání s nimi. Jednoho dne na jedné z těch cest. Kráčeli jsme lesem, pod nohama nám křupal čerstvý sníh a my jsme si povídali o novém tématu – vyvolávání elementála. Učitel zrovna říkal, že jsem na svůj věk nejlepší mág tohoto druhu, jakého kdy zažil. To mi polichotilo a usmívajíc se jsem udělala další krok, když tu zpoza stromů vyskočili čtyři orkové. Jeden šel po mně, tři po mistrovi. Mistr hned začal mumlat nějaké zničující zaklínadlo, ale já jenom stála. Stála a hleděla do těch kamenně černých, malých, zlých očí. V tu chvíli se ve mně vzdmul ohromný hněv, když jsem si vzpomněla na tatínka a na to, jak asi skončil. Zvedla jsem ruce, řekla jsem pár slov a z modrozalatě zářících rukou mi vyletěla ledová střela. Byla z obyčejného ledu, byl to čistý, křišťálový led, zhmotnění mé nenávisti k těm tvorům. Ork chvíli zíral a jakmile se střela zabořila do jeho hrudi, jeho mrňavá očka se rozšířila a celou kůži pokryla vrstvička ledu. Nestačil ani hlesnout. Najednou se rozsypal na tisíce kousků a ty kousky se sesypaly na malinkou krásnou hromádku čistých ledových krystalků. Poslední ork, který ještě žil (mistr se taky činil), se na mě podíval, pak se podíval na mistra a pak se dal na útěk. V běhu ho do zad zasáhla další střela mého mistra. Napadlo mě, zda takhle skončil i můj tatínek. Kouzlem do zad, když utíkal, aby se zachránil? Najednou mi těch stvůr nebylo ani trochu líto a byla jsem hrdá, že jsem jednu z nich mohla zabít. Mistr na mě však ohromeně zíral. Zeptala jsem se, co se děje. Udělala jsem snad něco špatně? „Ne, holčičko, udělalas to skvěle, naprosto úžasně. Teď se vrátíme domů, ty si odpočineš a zítra začneme s vyvoláváním,“ řekl mi. Pak se otočil a zamířil do Anvilmaru. Měla jsem ze sebe radost, dokázala jsem kouzlo, těžké kouzlo, a to velmi dobře, a mistr mě za to pochválil, to se mi stalo poprvé. Zítra se naučím vyvolávat elementály. Pak vyvolám nejmocnějšího ze všech elementálů a přikážu mu, aby vyvraždil všechny orky. Ať všichni pochcípaj, říkala jsem si pro sebe. Ale to už jsme došli k Anvilmaru a mistr mě poslal odpočívat. Okamžitě jsem ho poslechla, stejně nemělo cenu

odmlouvat.

Druhý den jsme začali s vyvoláváním. Svěřila jsem se mistrovi se svým plánem s nejmocnějším elementálem. Mistr se zhrozil a vysvětlil mi, že kouzelník může ovládat jen elementála slabšího, než je on. Proto nebudu nikdy schopná poslat nejmocnějšího elementála proti orkům. Než bych ho vyvolala, zemřela bych vysílením. Skoro jsem měla dojem, že se mistr bojí, ale ukázal mi jednu knížku, kde byly obrázky lidí, mágů, kteří vyvolali něco mocnějšího, než byli oni, a u toho byl vždy příběh, kolik lidí to kromě samotného mága stálo život. Mistr řekl, že začneme vyvoláním vodního elementála, prý je to celkem schopný výtvar, umí taky kouzlit a trošku i bojovat, ale je nestálý. Nejdříve jednoho elementála vyvolal a řekl mi, co a jak udělal. Pak mi řekl, abych to zkusila. Zaskočilo mě to, ale zkusila jsem to. Nepovedlo se to a místo toho, abych vyvolala elementála, jsem pouze vyhodila do vzduchu půl mistrovy pracovny. Bylo vidět, že je mu líto ztracených knih, nástrojů a nábytku, ale nic mi neřekl, jen: „No, neznám nikoho, kdo by to dokázal na první pokus. Ale odteď budeme trénovat venku, souhlasíš?“ Samozřejmě jsem souhlasila, v obličeji úplně rudá studem, protože mi bylo hrozně líto těch zničených věcí. Venku jsme to zkusili znovu. Ani tentokrát to nevyšlo. Mistr zase říkal že to nic, ale já se naštvála a ve vzteku jsem myšlenkou jen tak proměnila obrovský kámen na hromádku sněhu. Mistr se nejdříve zatvářil překvapeně, ale pak mu došlo, čím je to práce, a pochválil mě. Měla jsem z toho takovou radost, že jsem znovu zkusila vyvolání elementála. Sice jsem už byla unavená, ale přede mnou se najednou zhmotnil. Byl o něco menší než já, ale bylo na něm vidět, že je silný. Byl průhledný a jako malý vodopád a kolem něj se vznášela mlha... V tu chvíli jsem omdlela vyčerpáním...